

Victor Hugo

A VILLEQUIER

Dabar, kada Paryžiaus marmuras ir grindinys,
Ir jo stogai, ūkai toli nuo mano žvilgsnio ir akių;
Dabar, kada, sėdėdamas po medžių šakomis,
Galiu svajoti ir gėrėtis dangumi sviesiu;

Dabar, kada dvasia, nelaimių prislėgtoji,
Liūdna, bet skausmą nugalėjus, -
Dabar, kada ramybe man gamta didžioji
Sutrintą širdį užulieja;

Dabar, kada galiu, štai, atsisėdęs prie bangų,
Ramaus, didingo horizonto nuteiktas jautriai,
Egzaminuoti savyje tiek daug tiesų gilių,
Stebėt, kaip supasi gėlynuose gėlių žiedai;

Dabar, o mano Dieve! kai nurimęs vėlei,
Palikęs nuliūdimą dygų,
Galiu matyti antkapį, kurio šešėly
Jinai visiems laikams užmigo;

Dabar, kai sielon sminga dieviškieji reginiai,
Sidabro upė, aikštės, kloniai, uolos ir miškai,
Matydamas menkystę savąją, jų stebuklus,
Prieš begalybę aš tampu taikingas ir kuklus

Ir ateinu, o Viešpatie! O Tėve mūsų!
Nes Tu tik vienas begalinis,
Atnešdamas šukes širdies, kuri Tavai pakluso,
Nors ją pamindamas sutrynei.

Aš ateinu Tavin ir išpažįstu, kad esi
Gyvasis Dievas, ir protingas, geras, pakantrus;
Regiu, jog Vienas težinai, ką padaryt turi,
Nes vien tik nendrė, vėjo supama, tėra žmogus.

Žinau, kad antkapis, prislėgęs mirusiuosius,
Jiems aukštą dangų atidaro;
Žinau, mirtis - mums ženklas pabaigos tikrosios
Tėra pradžia visokio gero.

Ant kelių puolęs išpažįstu, Tėve prakilnus,
Jog absoliutas, realus vienintelis tesi,
Kad gera - sutinku ir kad teisinga - sutinku,
Jei norint Tau, krauju širdis paplūdusi.

Aš nesipriešinu jau tam, kas atsitinka

Per Tėvo šventą valią.
Žmogus kasdien keliauja amžinybės linkui,
Jo širdį skausmui geliant.

Dalykų vieną pusę mes tematom visados,
Kita siaubingos paslapties nuo mūsų užskleista.
Žmogus nežino priežasčių lemties ištikusios,
Ką regi jis, tai vien tik nereikšminga smulkmena.

Tu savo darbus ir žingsnius pridengti moki
Skraiste tylos ir vienišumo.
Ir žmogui žemėj nesurast tikrumo jokio,
Nei džiaugsmo, nei linksmumo.

Jei įsigyja jis ką nors, vėl atima lemtis.
Nebuvo nieko duota jam jo vargo dienose,
Iš ko galėtų susikurt buveinę ir sakyt:
"Štai mano namas, laukas, mano mylimi juose".

Jis regi taip trumpai daiktus, kuriuos regėti gali.
Jis sensta, jaučiasi apleistas...
Jei visa taip, tevyksta pagal Tavo valią
Ir tebūnie, kaip Tavo leista!

Pasaulis liūdnas, mano Dieve! Amžina darna...
Ji sukurta iš verksmo lygiai kaip ir iš dainų.
Žmogus atomas šio šešėlio didelio tėra -
Nakties, kurioj didėja gera, nyksta, kas bjauru.

Žinau, jog Tu daugiau turi ką veikt, negu paisyti,
Kaip mums visiems būt geras,
Ir kad nelaimė motinos, numirusi dukrytė
Tau nieko nesudaro.

Žinau, kad vaisiai krenta siaučiant vėjui tarp šakų,
Netenka plunksnos paukštis ir kvapų svaigi gėlė
Ir kaip sunkios mašinos ratas šis pasaulis tvarinių
Negali, nesutrindamas ko nors brangaus, judėt.

Praeina po dangum ir mėnesiai, ir bangos jūroj,
Veidai linksmi ir ašaroti.
Kad būna sutrypta žolė, vaikai išvysta mirtį niūrią,
O Dieve! aš žinau, turiu žinoti!

Tu savo danguje tenai, anapus debesų,
Kur dunkso amžinai rami žydrynė mėlyna,
Galbūt gali sukurt dalykų mums nežinomų,
Kuriuos' gražiai kaip elementas derintęs kančia.

Galbūt taviems planams be skaičiaus reikalinga

Ir žavinti būtybė,
Kuri, patekus įvykių audron siaubingon,
Juos atperka gyvybe.

Likimas mūsų vyksta pagal amžinus dėsnius,
Kurių negali niekas švelninti ar pakeisti kitais.
Tu negali norėti per malonės kitimus staigius,
O Dieve! kartą nustatytą tvarką griauti ir žėisti.

Tave maldauju, Dieve! žvelk į mano sielą,
Atėjusią Tavęs pagarbinti.
Esu švelnus kaip moteris, kaip vaikas mielas,
Kuklus prieš Tavo garbę.

Atmink, Dieve! nuo ankstyvo ryto, nuo aušros,
Aš žemėj darbavau, žengiau, kovojau ir mąščiau
Ir, aiškindamas žmogui esmę, paslaptis gamtos,
Parodžiau Tavo šviesoje jam daugelį ką aiškiau.

Prieš neapykantą ir įtūžimą baisų
Aš žemėje kovojau
Ir negalėjau laukti, kad šitaip atsitysi,
Ir niekad nesvajojau,

Kad tu ant mano jau žemyn palinkusios galvos
Uždėsi sunkią ranką, kad Tu, Dieve! sumanei
Štai iš manęs, kurs nepatyrė laimės niekad, o
Atimti mano kūdikį ir džiaugsmą amžinai.

Galėčiau piktžodžiauti, širdis kuo skūstis turi,
Taip užgauta likimo,
Ir mesti taip verksmus Tavin, kaip akmenis į jūrą
Įpykęs vaikas mėtyti ima.

Atmink, Dieve! abejonę budina kančia,
Nuo ašarų apanka šviesios akys neretai.
Būtybe, sielvarto gelmėn juodžiausio numesta,
Negali bematyti Tavęs ir kontempliuoti ramiai.

Negal žmogus, prie rūpesčio sunkaus prikaltas,
Kada nuo skausmo ginas,
Sutelkti dvasią, būt ramus ir šaltas
Kaip spindintis žvaigždynas.

Šiandien silpnesnis aš nei motina liūdna
Prie Tavo kojų prieš atvertą dangų suklumpu,
Bet nušviestas jaučiuos kančioj, kai visata
Man pasirodo vėl pilna ramybės spindulių.

O Viešpatie! žmogus, jeigu murmėti ima,

Tikrai yra beprotis.
Aš nebekaltinu, nekeikiu jau likimo,
Bet leiski man raudoti.

Ach leisk, jei tam sutvertas žemėje žmogus,
Terieda ašaros iš degančių akių,
Leisk pasilenkt ant kapo ir ištart žodžius:
"Vaike, ar tu jauti, kad aš čionai esu?"

Ach leiski man, ant savo vaiko kapo pasilenkus,
Jam tylų vakarą kalbėti,
Tarsi mane, pravėręs, naktyje blakstienas tankias,
Tas angelas išgirst galėtų.